

Min Rejse til Italien

Jeg havde længe haft Lyst til at se Italien, Malernes forjættede land. Jeg havde 150 Fr. som jeg havde sparet sammen i Sommer ens Löb, og jeg mente at disse Penge, kunde række til en saadan Tur i 6-7 Uger. Mesters Søn, Alfred Meier, havde ogsaa lyst til Turen, og vi besluttede at gøre Rejsen sammen

Den 4. Jan

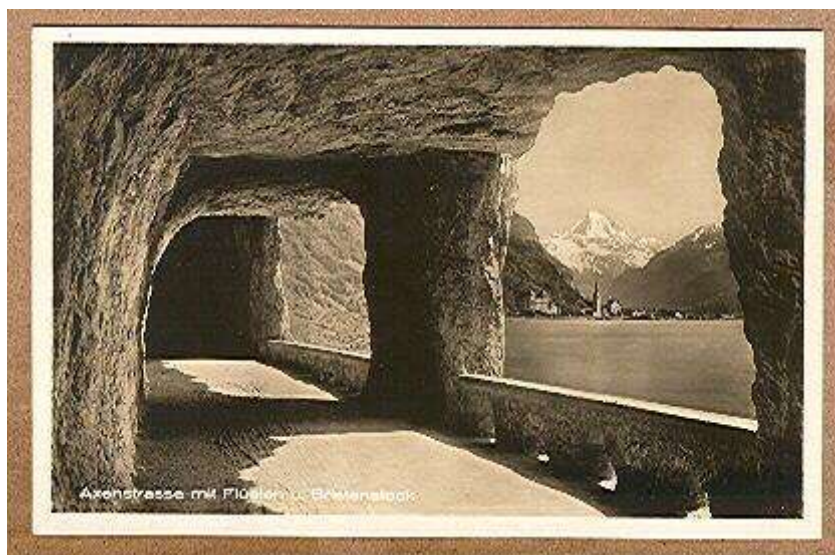
Sejlede fra Stäfa, over Zürichsö, til Richterswil. Vi havde tung Vej om Formiddagen, der var en del Sne, og vi maatte gaa opad til cirka 700 Meter. Om Eftermiddagen kom vi forbi Bjærget Mythen, som ligger smukt og for mig var det særligt interessant, da det var første Gang jeg saa et rigtig höjt Bjærg paa nært hold. Naaede hen under Aftenen "Brunnen", som ligger ved Vierwaldstättersöen og overnattede der. Havde den Dag gaaet 36 kilometer.

Vierwaldstättersee

Den 5. Jan

Brunnen ligger meget smukt, ved den ene Side af Söen og paa de andre Sider omgivet af Bjærge. Gik derfra gennem "Axsensstrasse", en meget smuk Vej langs med Vierwaldstättersee. Vejen maa have været besværlig at anlægge, thi den var hele Vejen hugget ind i Bjærgene, som gaar steilt op til den ene Side og dybt ned i Söen ved den anden. Ja somme Steder var den hugget fuldstændigt igennem Bjærget, som en Tunnel, og i den længste var der lavet Huller ud mod Söen for Lysets Skyld, fra disse Huller havde vi den smukkeste udsigt man kan tænke sig. Paa denne Vej, ved det saakalte Tellschapelle tog jeg en Skitse.

Axsensstrasse. Byggeriet startede i Oktober 1865 og Axsensstrasse var færdig i Juli 1865.

Vi havde forresten denne Dag et lille Eventyr. Vi saa, ca 6 Meter over os en Aabning i Bjærget, jeg havde Lyst til at se hvad det var og kravlede der op, jeg raabte til Alfred at han skulle komme efter, thi Hulen gik dybt ind i Bjærget, og vi ville undersøge den, han

kravlede op, og jeg gik först, til jeg naaede enden, der var Bælgmörkt, og jeg ville rive en Tændstik, men inden jeg naar saa langt, mærker jeg, at en tager fat i mine Ben, og holder fast, uden at sige et Ord, jeg siger han skal give slip, og trækker min Revolver. Alfred kommer til, og river en tændstik, og vi saa en rigtig Bisse, ret en Type paa en Röver, ligge paa Jorden.

Tellskapelle. Bygget i 1879/1880.

Da han saa vi vare to, og bevæbnede, gav han slip og bad om godt Vejr, naa, vi gav Fyren et Spark og lod ham ligge og gik videre. Turen var ikke uden Fare, det havde Regnet, og Sten og Isstumper, faldt stadig fra Klipperne og ned paa Vejen vi maatte stadig give Agt, og løbe paa de farligste Steder. Naaede den Dag "Aldorf", hvor vi overnattede. 25 Kilm.

Den 6. Jan.

En Fordömt streng Tur i Dag, men meget smuk, ja hvor Schweiz dog er smuk. Gik stadig opad til 1120 Meter. Hvor Naturen dog er mægtig, storslaet og vild. Vi gik langs med en rivende Bjærgflod, til bægge Sider, höjt op over os de mægtig, flere tusind Meter høje snedækte Alper og spret rundt omkring de smukke, maleriske smaa Schweitzerhytter, byggede af Træ. Et sted maatte vi gaa over en stor Sne-Lavine, som var rutset ud over Vejen, for ganske nyligt, godt var det at vi ikke var under, da den var kommet, for saa kunde vi godt have bedt vort Fadervor. Vi naaede Byen Gödschene (han mener Göschenen) som ligger paa Bjærget St. Godthardts, ved Godthardts Tunnellens Indgang. Vi ville have gaaet over Bjærget, der var endnu ca 1000 Meter men der var saa megen Sne at vi maatte vende om, og ned og tage med Toget gennem Tunnellen. Köreturen derigennem varede 23 Min. Tunnellen er 15 a 16 Kilometer lang. Vi stod ud paa den anden Side af Bjærget, ved Byen Ariolo, der var høj Sne og Snevejer. Fanden ogsaa i det, jeg forstaar ikke et Muk af hvad Folk siger, alle taler Italiensk. Vi er nu i det Italienske Schweiz, og maa spille Pantomine, naar vi vil have noget at spise. Overnattede i Ariolo. 30 kilometer

7. Jan.

Begyndte Turen om Morgnen i ½ Meter Sne, men smukt Vejr. Egnen ser omtrent ud her, som paa den anden side "St. Godthardt", kun er Husene her alle Bygget af Sten efter Italiensk Brug og mange staa uden Tag, faldefærdige og ubeboede. Militær befæstningerne ere ogsaa interessante at iagttage, man skulle tro at som de ligger der paa Bjærgene ere de uindtagelige. Vi gik og gik hele Dagen, ind til vi kom til en lille Station Boido (her mener han Bodio), saa kunde jeg ikke mere, men tog de sidste 5 Kilometer til Biaska med Toget. Andkommen dertil havde vi alle Kvaler med at faa Nattelogi, de kunde ikke forstaa hvad vi vilde og hvor de kunde tale Tysk var de for dyre, endelig kom vi til et Sted, hvor Værten efter at vi havde talt Fingersproget i længere Tid sammen, gav os Logi for 1 Frank. Dödstræt var jeg, og det gjorde godt at komme i Seng. Jeg havde ogsaa den Dag gaaet 41 Kilometer.

8. Jan.

Snevejr hele Dagen i Dag, kunde intet se for Snetykning. Kom til Bellisona, en By med 5000 Indbyggere, i en malerisk Egn og med stærkt Italiensk Prag. 20 Kilometer.

9. Jan.

I Dag var det særlig smukt Vejr, maatte gaa over et lille Bjærg paa (600 Meter). Paa Toppen havde vi den smukkeste Udsigt gennem Dalen neden under os og over Lucarno Sö, til Lucarno. Da vi var paa det højeste, sadte vi os i Sneen ved en Kilde og spiste til Middag, medbragt "Pane og Salami" og drak af Kilden dertil og vi vare begge enige om, at vi i lang Tid havde ingen Maaltid smagt os saa godt, som dette yderst tarvelige Maaltid, i disse smukke Omgivelser, ovenpaa den anstrængende Opstigning.

Luganorsee

Paa Vejen traf vi to "Kunder", tyskere. De vare "Valsede paa fægt" lige fra Neapel af, og vare vældig i Brok, de vare yderst Pjaltne i Töjet og de nøgne Föder stak ud af Stövlerne. Uh ha, skal jeg se saadan ud paa Tilbagevejen, kan den blive gnaven nok. Det er interesandt at bemærke, naar Skolebörngaar i Skole, löber de alle sammen med et Stykke Brænde under Armene, vi hörde saa at Brænden var til opvarmning af Skolen og Börnene maatte selv bringe et Stykke med hver Morgen. Ligeledes er det Morsomt, med alle de Æsler man ser (firbenede Naturligvis) de bruger som Last Dyr og har en Kurv paa hver Sider af Ryggen, bliver mest dreven frem af en gammel Kælling, ja somme Tider sidder overskrævs paa Æslet, mellem begge Kurvene. Kom til Lugano, en interesandt By, med ca. 10.000 Indbyggere, og en henrivende Beliggenhed ved Lugano Sö. Gik i alt 36 Kilometer.

10. Jan.

Har i dag haft en meget smuk tur. Gik 15 kilometer, langs Lugano Söen og nogen smukkere spaseretur kan man ikke tænke sig, naa vi vare ogsaa begunstiget af et pragtig Vejer. Andkom til Chiasso, en större Landsby ved den Italienske Grænse. Det gör moderlig ondt i mine Knæ, det er al den uvandte Bjærgbestigning som gör det, 20 kilometer.

11. Jan.

Gik om Morgenen over Grænsen. Kom gennem Como, en ganske smuk Italiensk By, af Middelstörrelse. I Dag var det ikke morsomt at gaa, hele Dagen Graavejr, og Landevejen er saa plaaret, at vi næsten ikke kan slæbe Benene med os. Overnatter i en Landsby som hedder Fino, 30 kilometer.

12. Jan.

I dag samme Slags Vejr som i Gaar. Lombardiet er et kedeligt Stykke Land, flad som Amager der hjemme. Kom til Mailand (paa italiensk: Milano) en By med 430.000 Indbyggere og en Færstel i Gaderne, som jeg ikke för har set mage til. Havde et större Arbejde med at finde Herberget og da jeg saa fandt det, troede jeg straks det var et Hotel, saa stort og flot var det. 22 kilometer.

13. Jan.

Det er nogle fordömtte Senge de har i Italien, man kan lige saa godt sove paa en Bordplade, med en Klods Træ til Hovedpude. Det er stadig en stærk Taage, som spolerer os hele Opholdet, da vi intet kan se. Hvad jeg finder mest storslaaet her er Domkirken og Herberget. Domkirken er bygget i samme Stil som Kölner Dom, men er meget större, er udvendig smykket med utallige Taarne og Spir, og en Uendelighed af Helgenfigurer, alt af Sansten. Dog virker Bygningen, efter en Dansk Mening, en Del overhængt, men et Uhyre Arbejde har det kostet. Indvendig er den ogsaa meget storslaaet, men en Del Mörk, og af Farver, ser vi kun den graa Sansten, naar man undtager de prægtige kunstneriske udförte Glasmalerier i Vinduerne. De virker særlig oplivende til det ellers saa Mörke og graa Rum. Herberget er det bedste jeg har set af den Slags, stort, billigt og propert. Man sover ikke i en stor Fællesstue, nej vi har hver sit Værelse (530 værelser) for 50 Ct pr Nat. Desuden findes der Rygesal, Læsesal, Spisesal, adgang til Bade, Elektrisk Lys over alt. Det begynder at blive smaat med Pegende, vi faar nemlig ingen sendt för i Genua (han mener Genova)

14. Jan.

Afrejse fra Milano efter Genova med Toget. Kom ind i en Vogn som var fuld af eneste Italienske Amerikafarere. Men uh ha sikke en Brokbule, vi saa det bedste ved Omstigning paa en lille Mellemstation, der gik en ældre Mand med et Par vældige Kufferter, der

en Moder med et spædt Barn ved Brystet og et Par ditto hang ved hendes Skørte, her en ung Mand med en Vadsæk i haanden, syngende en lystig Melodi, der en ung smuk Pige, med en vældig Sæk paa Nakken, eller

Stazione di Milano Centrale (Milano Hovedbanegård)

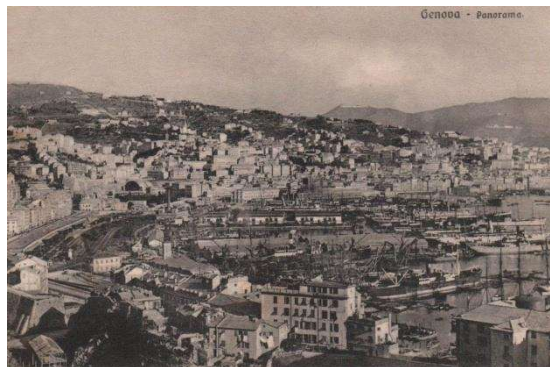
ogsaa en lille Sortøjet Italiener dreng med 3 Store rød og blaa ternet Paraplyer under Armen, altsammen et meget Interessant Skue, om just ikke smukt. Men det værste var den infame Lugt af Salami, som der var i Vognen hos dem. Kom hen paa Eftermiddagen til. Kan mærke at jeg kommer mod Syd, her det dejlig Varmt og mange af Træerne staar Grønne.

15. Jan.

Genua er ogsaa en smuk By, med 221.500 Indbyggere, man lægger mærke til at her er meget rigt Udsmykket med Marmor. Har i Dag bl.a. været rundt og beset en Del Kirker. Særlig én var meget smuk og rig, alt var Guld, Marmor og en Uendelighed af Malerier, hver for sig et Kunstværk. Fik Penge med Posten, men uha og Skræk, sikken en Komedie inden jeg fik dem, jeg blev jagtet fre Herodes til Pilatos, fra det ene Kontor til det andet, ogsaa til den Danske Konsul, endelig efter 4 Timers Arbejde fik jeg mine Penge. Herberget her er ikke godt. Daarlige Senge og slet, Dyrt Mad.

16. Jan.

Var idag ude paa Kirkegaarden, som siges at være den smukkeste i verden, den var ogsaa smuk og storslaaet, ikke som en Kirkegaard, snare som et stort Museum. De meste Grave var i Katakomber d.v.s. lange Gange hvor Gravene vare i Vægene, og alle Steder Mindemærker, som næsten alle var stor Moderne Kunst. Jeg lever meget tarvelig, gaar paa Gaden og gnaver i et Stykke tørt Brød, og drikker af Vandposten dertil, jeg er nød til det, ellers holder mine Penge ikke ud. Gaderne her er flotte og brede, men der er ogsaa andre som ikke er bredere end at jeg paa en Gang kan sætte begge Hænder til begge Husrækkerne. Var nede ved Havnen hvor der er en stor Trafik, man ser der at Genua er en rigtig handelsby.

Genova havn

17. Jan.

Var paa Kirkegaarden og skitserede. Det er morsomt, her staar Roserne i fulde Flor, ude i fri Luft og hjemme er det midt i Vinteren. Byen er overfyldt med tyske Bondefangere, som gör fortvivlede Forsøg paa at komme i Lag med os, men vi er heldigvis ikke af de dumme Bønder, men raske Svende, saa her er ikke noget at lave. Tiggeriet ser her ud til at være en stor Levevej. Gaar i Aften ombord i Damperen som skal före os til Neapel. Vi er 3 Danskere 1 Svensker og en Schweizer, som gör Rejseselskab.

Campo Santo Genova. Opførelsen blev påbegyndt i 1278 og færdiggjort i 1464.

18. Jan.

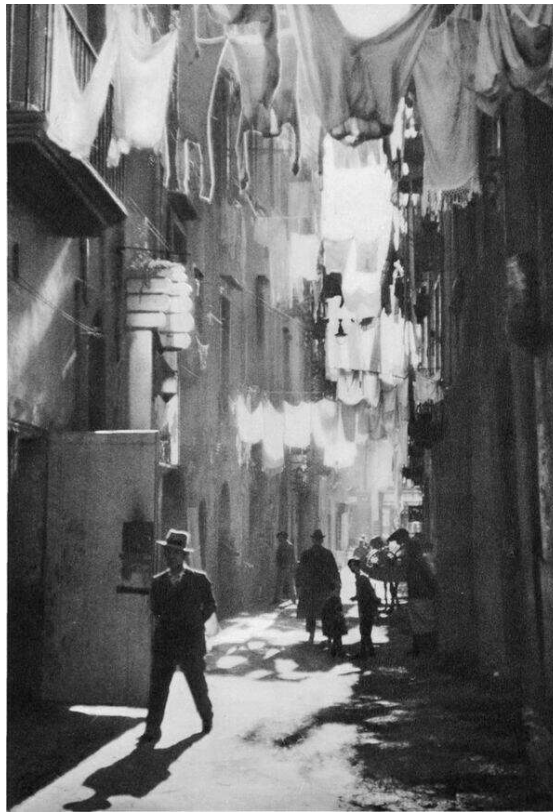
Er ombord i Damperen, paa Vej til Neapel. Damperen er en vældig Kasse som skal til Kina. Kosten her er særlig god, men vi æder ogsaa som besat. Her ere mange Kinesere og Kineserinder ombord. Vi sover i een Kahyt, 1 Svensker, 1 Dansker, 1 Schweizer og 1 Englænder. Aftenen gaar gemytlig med Musik og Sang. Vi naar ikke Neapel før i Morgen Middag.

19. Jan.

Jeg har ikke kunnet sove i Køjen inat for Spektaklet i saadan et stort Skib. Og saa ryster det hele, saa man har paa Fornemmelsen at man bliver rystet sammen til ingen Ting. Morgnen var særlig smuk. Rundt om os det blaa Middelhav med en Masse Skibe med deres hvide Sejl og mange Smaa og Stør Öer, Korsika og Monte Cristo har vi lige Paseret. Ude i Horisonten i Syd, ser vi Vesuv hvorfra der stadig stiger en Røg søjle tilhvejrs. Rundt om os ser vi de lystige Delfiner springer op af Vandet. Ja hvor alt dog er smukt, varmt og Sydlandsk. Nu er vi Neapel i en tynd Dis, inde i Neapel bugten, og mere i Öst ligger Öen Capri. Damperen naar ikke ind til Bolværket, men ligger ude paa Reden, hvorfra vi skal færGES i Land. Klokken er 11 og vi vilde gerne blive til Middag og spise, men Hovmesteren har sagt, at vi har spist nok, vi faar ikke mere. Vi gik Ombord i en lille Damper for at komme i Land, men de infame Æsler, forlangte 2 ½ Frank for en Sejltur paa 5 Minutter. Mine Rejsekammerater betalte med sure Miner, men jeg gemte mig bag Skorstenen til vi naaede Bolværket, løber saa som en gal i Land ind ad Byen til, og et Par af Dampskibsbetjeningen i Hælen paa mig, dog jeg løb stærkest, og naaede at snyde dem. Gud hvor det morede mig, engang at tage de Skurke ved Næsen. Neapel er Italiens største By (540.000 Indbyggere) men en meget beskidt By. Først blev vi omringede af Droschekuske, der vilde køre os, Dragere som næsten vilde bære os og Sjovere som vilde andvise os Hoteller og Logihuse og alle gjorde fortvivlende Forsøg paa at rive os istykker. Da vi endelig var bleven fri for disse Hylende Djæвле, og kom et stykke hænd af Gaden, sad der en stor Dreng, mit paa Fortovet, med Bukserne paa Hælene og sk fy Faen ! Frugt er meget billig her, jeg har købt 4 Appelsiner for 5 Centim. Det er smukt at se Vesuv om Aftenen, der stiger Ild op fra Krateret, og vi ser den glødende Lava flyde i en Stribe ned af Bjærget, Vi spiser i en Restauration "Deutse Küche" hvor Maden er god men temmelig dyrt, og de taler tysk, men sover ved Privatfolk.

20. Jan.

Det er Regnvejer i Dag, men vi maa alligevel paa Turne. Var i Domkirken som er meget Stilfuld og smuk, med megen Marmorudsmykning. Det er nogle skrækkelige Lasaroner man seer her, Pjalterne kan næsten ikke dække den nøgne Krop, og Drengene, Tiggerdrengene, hvoraf her er en Masse, løber næsten nøgne. Her er en vældig Flok Proffisionelle Tiggere her i Neapel. Mænd, Kvinder og Börn, alle meget frække og paatrængende. Jeg havde i Dag et Barn ved hver Side og en ung Kone med et Barn paa Armen i hælene paa mig, alle stadig gentagende den samme Bön "One Soldi, Signor" Dog det hjalp ikke noget, jeg har smaat med Penge selv. Napolitanerne lever deres meste Liv paa Gaden, saavel Familie som Forretningsliv. Gaar man paa Fortovet, maa man tage sig i Agt for ikke at træde paa en Mand, som ligger paa Maven og snorksover, der sidder en Familie og spiser til Middag, der spiller en del Mænd Kort, og her staar endogsaaa en Kone og friserer en ung Pige, altsammen paa Gaden, ja jeg saa i morges en Frugtsælgerske sidde ved Siden af sin Appelsinkurv, ved Rennestenen, og fange Lopper i sin Strømpe, i den Retning er alt her saadan at man maa le, næsten for hvert Skrit. Og hvor de fleste Folk er Beskidte her, og hvor Gaderne er Beskidte, det hele er en stor Mödding at se til, dog den finere Del af Byen er flot og elegant, navnlig Hovedströget, men det er ogsaa kun en lille Del af Byen. Der findes en Masse Gadesælgere her, som overalt i de Italienske Byer, dog her finder jeg dem særlig ondartet, til at skraale os i Örene naar vi gaa forbi. Gaar man i Smaagaderne, ser det meget broget ud, naar vi kigger op i Luften, thi de törre deres Töj paa Gaden, Snorene ere trukne fra den ene Husrække til den anden.

Alle Fødevarer kan man købe paa Gaden, i kogt eller tilberedt Tilstand, dog gennemgaaende ser det næsten uspiselig ud for Smuds. Macaronni kan man ogsaa købe i varm kogt Tilstand, man faar den serveret paa et smussig Bliktallerken, og maa spise den ved Hjælp af Fingerne, jeg købte i Middag en portion, og hvis jeg ikke havde været dygtig sulten, tror jeg ikke jeg havde faaet det ned. Haandværkerne fortjæner deres meste Penge paa Gaden. Skomageren sidder uden for sin Dør sammen med sine Svende og Dreng, og arbejder. Smedene smeder paa Gaden, saa Gnisterne røger om Örene paa de forbipasserene, de har Essen lige inden for Dören i Værkstedet, og Ambolten lige uden for Dören, paa Fortovet. Hvad der ogsaa er en interesant Napolitanertype er Gadeskriverne, et rigtig Bevis paa hvor uoplyste folk her er. De sidder rundt om i Porte og i Buegangene paa Fortovet med et lille Bord og en ledig Stol for Kunderne, saa kommer, unge saa vel som gamle, naar de skal have et Brev skreven, og dikterer ham Indholdet og han skriver saa Brevet. Skal de have et modtaget Brev læst, gaar de ogsaa til Gadeskriveren, for at faa Runerne udttydet. Störsteparten af Befolkningen kan nemlig hverken læse eller skrive, de har aldrig lært det. Forresten har jeg bemærket at Skrivernes bedste Kunder er de unge Damer.

21. Jan.

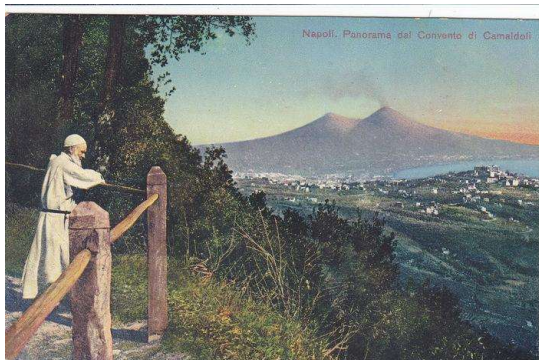
Var om Formiddagen og til Kl. 2 paa "Museo National" et mægtig stort Museum, med smukke, værligfulde, originale Kunstværker i Mosaik og Skulptur.

En akvarel som Rasmus malede under sit besøg på Museo National.

Jeg lagde bl.a. mest Mærke til Statuerne. Den farnesiske Tyr, Herkules og Flora, samt det prægtigt Mosaikbillede, forestillende Alescsanderslaget (han mener Alexanderslaget), funden i Pompeis Ruiner, samt en Del særdeles velbevarede Malerier, ligeledes fra det gamle Pompei. Gik om Eftermiddagen op paa et Bjærg udenfor Neapel, til et Kloster, hvor Munkene beværtede os med Bröd og Vin. Klosteret hed "Camadoldi" og vi havde derfra den smukkeste Udsigt over Neapel, Neapelbugten og til Capri. Det er det smukkeste Pannorama jeg i mine Dage har set, smukt var det, som Byen laa der i Solskinnet, som en Guldramme om den blaa

Neapelbugt, og i Forgrunden den yppige Sydlandske Vegetation, efter at have nydt dette Syn, forstaar jeg Meningen med det gamle Mundheld "Se Neapel og dö" men vi maa helst se den paa afstand. Om dette Mundheld havde en Dansker skrevet en Vittighed i Fremmedbogen i den Restauration hvor vi holdt til, nemlig "Se Neapel, men dö ej min Ven. Husk paa du skal hjem til de gamle igen"

Camaldoli kloster

Paa Hjemturen fra Camadoldi, saa jeg noget som ogsaa var interessant, og et Særkænde for de Italienske Byer. Jeg gik nemlig et langt Stykke med Neapels Toldmur. Her i Nepal, saavel som overalt i de italienske Byer, maa alt hvad der føres fra Landet ind til Byen, fortoldes, der findes Toldkontorer overalt hvor en Gade gaar over til Landevej. Denne Toldmur som omsluttede det meste af Byen, var ca. 6 Al. høj, og ovenpaa var der et Gelænder af stærk Traadflætning. Runtomkring i denne Traadflætning var der fastgjort smaa Klokke, saaledes at Vagten som gaar med ca. 500 Alens Mellemrum, kan høre naar nogen vil forsøge at praktisere noget derover. Det var en Smule Blæsevej, og det fororsagede at vi hørte en fin, vedvarende Rigning fra alle disse Klokke.

22. Jan.

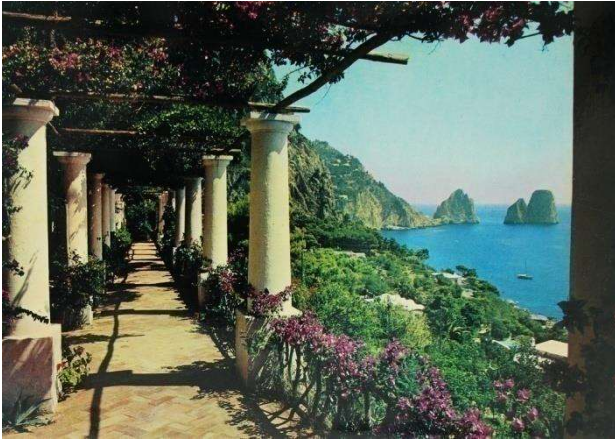
Sejlede med en lille Damper til Capri, en lille Klippeö ude i Middelhavet, og meget berømt for sin Skönhed. Vi andløb flere Stationer undervejs, bla. den smukke, berømte lille By, Sorrento. Da vi kom til Capri var det Aften, og da der ikke fantes nogen Dampskibsbro paa Öen, maatte vi sejles i Land i smaa Robaade.

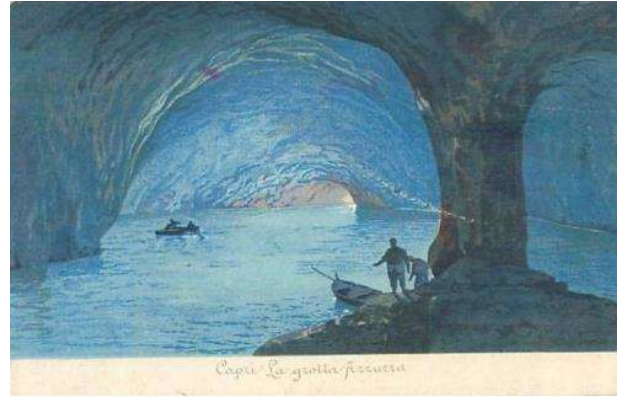
Sorrento

23. Jan.

Hvor Capri dog er smuk, et rent Paradis, et Eventyrs-Landskab, som fra "1001 Nat". Dersom jeg var rig vilde jeg blive her alle mine Dage. Hele Öen er kun lille, men een eneste Klippe langt ude i Havet. Klippeformationen andtager her de mærkeligste og maleriske Formationer, bla. staar der tæt ved Land, ude i Vandet, en mægtig Klippeblok, hvorigennem der gaar en rigtig Port, gennembrudt af Havet. Hvilken Vegetation ser man her, Pinier, Cypresser, Palmer og vilde Kaktusser, 5 alen høje, ja vi saa endogsaa, nu midt i Januar, Kirsebærtræer i fuld Blomstring, naa, her ser det ud som midt i Sommer, alt staar grønt, og det er varmt som en Maidag hjemme i Danmark. Midt i al denne Naturskönhed, ser vi saa de hvide, eller i lyse Farver, holte Huse, med de flade Tage, og Verandaer eller Lysthuse byggede med Søjler, over hvilket der var lagt Espallie, overgroet med Vin, alt sammen noget som maa klø en Maler i Penselspiden.

Capri.

Den Blå Grotte.

Her bor ogsaa mange Kunstmalere, her paa Öen, vi ser det ene Kunstnerartilie ved det andet. Befolkningen her er ogsaa meget venlige og lystige. Paa en Morgentur, som mine Rejsekamarater foretog ad den eneste Landevej paa Öen, havde vi vor Morskab med en Flok paa ca. 25, af disse Mörkjede, sorthaarede og velbyggede Pigebörs, som vi ser her, alle löb Barfoede og bar Kurve med Kalksten eller Jord paa Hovedet, de sprang omkring os, og brugte en farlig Mund paa Italiensk, vi svarede dem baade paa Dansk og Tysk, vi forstod ikke hinanden, men saa alligevel ud til at more os kostelig paa bægge sider. Jeg var inde i den saakaldte "Blaa Grotte", vi maatte sejle derind fra Söen, og Indgangen var saa lille, at vi maatte ligge i Bunden af Baaden, for at komme igennem, men da vi saa kom ind var Rummet mægtig stort og alt skinnede blaadt, baadde Loft, Vægge og Vandet, ja vi selv fik et blaadt Skær. Grotten i sig selv er graa, men skæret fra det blaa Vand giver alt den blaa Farve, Om Eftermiddagen var jeg ude at skitsere, og under mit Forsög paa at finde Partier, kravlede jeg rundt paa de farligste Klippsteder, men jeg havde ogsaa nær sadt Livet til, thi bedst som jeg kravlede ned paa en stor Sten, som jeg troede sadt fast, gik denne lös, og jeg rutsede ca. 10 Al ned, hvor jeg til alt held fik tag i en Busk, og blev hængende, indtil der, paa mit Raab, kom Folk og hjalp mig op. Var jeg rutset videre var jeg falden over 700 Al ned i Havet under mig, men jeg slap med at slaa mit ene Ben, saa det gjorde skrækkelig ondt. Om Aftenen havde vi det rigtig gemytlig i Herberget. Vinen her er nemlig noget af den bedste Vin i Italien, ihvertfald noget af den bedste jeg har smagt, og kostede kun 60 Ct. pr. Litter (1 Pot), vi havde ikke drukket ret meget för vi blev godt lystige, der var i Restaurationen en tilsyneladende rig Italiener som lod til at more sig over os, og gav saa megen Vin vi vilde drikke, naa vi drak ogsaa saa meget, at ingen af os siden hen kunde huske hvorledes vi kom i Seng.

24. Jan.

Rejste i Morges fra Capri, men det var en haard Tur. Vi skulde sejle Kl. 7, men der havde om Natten rejst sig en stærk Storm, og da vi kom ned til Stranden slog Söerne saaledes mod Land, at det var umulig for Baadene, at gaa ud til Skibet. Damperen sejlede derfor om til Sydsiden af Öen hvor der var mere Læ, vi maatte da löbe saa stærkt vi kunde, tværs over Öen, derfra kunde vi gaa i Baadene ud til Skibet. Jeg var der paa det sydligste Punkt jeg har været og kommer heller ikke længere ned, herefter gaar det mod Nord igen. Den lille Damper gængede stærkt og vi var alle ombord meget Sösyge. Da vi kom i Nærheden af Neapel fik alle de Italienere der havde Told pligtige Varer med, meget Travlt med at stoppe saa meget de kunde have, ind paa de utroligste Steder under Töjet, for at smugle det i Land. Da vi kom til Neapel begav vi os paa vej til Pompei, ogsaa en ganske interessant Tur, undervejs saa vi flere Marcaronifabrikker uden for hvilken Marcaronnien var hengt til törring paa Snore. Haverne ved Siden af Vejen, var fulde af Appelsintræer, paa hvilke de fuldmodne Appelsiner hang saa tæt som Æbler paa Æbletræer hjemme i Danmark. Da vi kom til Pompei var det Nat og vi kom ind i et Herberg, eller rettere, en rigtig Röverbule. Inat skal jeg ikke glemme at lægge Revolveren under Hovedpuden. Har gaaet 24 Klm.

25. Jan.

Det var et værre Herberg vi sov paa inat. Snyde os vilde de paa alle Maader, frække var de ogsaa, der var en Dreng, som kunde et par tyske Ord, og hans stadige Omkvæg var: "Das Trinkgeld, bekomt ich" men jeg tror ikke han fik nogen Drikkepenge, det gives ikke af rejsende Naver. Der skete dog ikke noget i Nat, jeg var ellers bange for min Pengepung. Var om Formiddagen i det udgravede Pompei. Pompei var i Aar 72 en blomstrende By, men saa kom Ulykken, Vesuv (til hvis Fod der dog er ca. en Mil) kom i Udbrud, og sendte sine Lavamasser ud over Byer, og begravede alt, baade Mennesker, Dyr og Huse. Det blev i Tidens Löb glemt at der engang var en By der, indtil en Mand for ca. 100 Aar, ved at grave en Brönd, stötte paa Ruinerne. Nu er Byen gravet ud, Lavaen er fört bort, og hvad der er tilbage staar som en mægtig Illustration til Datidens Liv og Færden, i Romernes rigtig Blomstringstid. Indgangen til Ruinerne gaar gennem en gammel Byport, lige ved Siden af er der indrettet et Museum i hvilket vi, i störe Glaskasser ser Mennesker, forstenede af Lavaen.

Pompei Museum.

De ligger der som de laa da den skrækkelige Død kom over dem og mest med Nasen ned i Jorden, for ikke at indaande de giftige Svovldampe, de ere ganske godt bevarede har samme graa Farve som Sten, men hist og her ser vi dog Dele af Skelletter stikke frem. I Museet var ogsaa alle Slags Husgeraad, Værktøj og Smykker fra Datiden, ja endogsaa temmelig vel bevaret Brød, som Lavaen mærkelig nok, ogsaa havde konserveret. Derfra gik vi saa ud og besaa Byen, og Hovedindtrykket er at det er en død By, ikke en By som langsomt er uddød, men hvor Döden er kommet med eet Slag. Gaderne er brolagt med store ujævne Sten og vi ser i Hovedgaderne, hvorledes Vognene har slidt Hjulspor i Stenene ligeledes ere Fortovssliserne slidte ganske hule. Fortovene ere mest saa smalle, at to Mand ikke kan gaa uden om hinanden. Alle Husene staar nu uden Tag, og man kan kende hvor der har været Soveværelse, Badeværelse, og Køkken, ja selv Bageovne finder vi i næsten hvert Hus. Mange af Husene har været meget Luksiös udstyret, Særlig Badeværelserne, kan man se, er oftest udstyret smukt med Marmor. Dog, hvad jeg mest beundrer er de smukke og mærkværdige frisk bevarede Dekorationer og Malerier paa Væggene, Farverne staar mest lige saa friske, som om de vare malede for 20 Aar siden, og saa den fine Sammenstilling af Farverne, ja der ser man rigtig hvor højt ogsaa Malerkunsten har staaet for over 1800 Aar Siden. Hvad Dekoration vi ser her, er ogsaa Moderne til den smukke Pompeianske Stil. Man saa ogsaa de gamle Pompeianers Theatre, Templer, Raadhus og Soldater Kaserner, ja selv Værtshusene kunde vi kende. Ligeledes saa man i hvert Hus, Haandmøller, hvorpaa de selv malede deres Korn. Ja, man gik og saa paa alle disse gamle Sager saa længe, at vi tilsist næsten bildte os ind, selv at leve i Aar 72. Fra Pompai begav vi os om Eftermiddagen paa Vej, for at bestige Vesuv. Vejen gik forbi dejlige Haver med modne Apelsiner og af disse stjal vi og spiste saa mange vi kunde, vi var 5 i Selskab, og før vi begyndte paa Opstigningen, købte vi (i en lille by som hedder "Boscoteckaco" ved Vesuv's Fod) (han mener her Boscotrecase) hver et Stykke Brød, og gik ind i en Restauration, og draak en Litter Vin til, Værten forlangte først 80 Ct. for en Litter men vi pruttede ham ned til 40. Derfra begyndte vi Opstigningen, omringet af disse frække Folk, som baade vilde, ride, køre og slæbe os for en ubla Betaling, naa de forsvandt tilsist da de saa at der ikke var noget at lave, og saa raabte de enda "Deutse Spidsbude" efter os. Vejen gik i Begyndelsen ganske jævnt opad men blev efterhaanden mere og mere stejl. Jordbunden blev mere og mere mørk af Lava, og Bantelivet hørte tilsist helt op,

Vulkanen Vesuv.

og alt omkring os var en sortgraa Örlen. Da vi kom til det Sted hvor Bjærgen andtager Facong som en Kegel, og blev rigtig Stejl, laa det saakaldte "hvide hus" hvor de, af Staten andsatte, Förere opholder sig, maatte vi ikke gaa længere uden Förer, men den væmmelige Karl, vilde have 2 Lire af hver, det vilde vi ikke give, og vilde gaa ned igen. "1 Lire og 50" raabte han efter os, "Nej" "1 Lire" "Ja". Det gik vi ind paa, og nu begyndte vi paa en Tur, som blev den sværeste jeg endnu har haft. Der var endnu ca. 400 Meter tilbage, og retningen var saadan: I Begyndelsen gik vi paa bare Lavasten, de lignede omtrent store Cinders, og de rullede nedad naar vi traadte paa dem, senere blev det bare sort Aske som vi gik i, til midt paa Skinnebenene, tog vi et Skridt paa en Alen, rutsede vi 3 Krarter tilbage. Tilsist havde jeg en stærk Törst, men der var ikke spor af Vand, der oppe, Solen skinnede stærkt, og det var meget varmt. Jeg lagde Mærk til at de fine Turister, mest havde hver to Förer, som slæbte dem op i en Snor, efter at de havde reden saa langt et Æsel kunde gaa. Da vi kom op nærmere mod Krateret, var der rundt om os smaa Huller i Jorden, hvorfra der steg Damp op, og stak vi Haanden derned mærkede vi at det var meget varmt, vi havde i det hele Taget, paa fornemmelsen at

Jordbunden var Vulkansk. Da vi kom op i Nærheden af Krateret vel 40 Skridt derfra, sagde Fören, at hvert andet Minut var Vulkanen i Udbrud og hvert andet roligt, dette Minut måtte vi benytte til at kigge i Krateret. Saa snart det var rolig løber vi saa alle hen til Krateret, og i det Røgen drev væk saa vi et Hul saa stort som et lille Dam, fyldt med Røg, Svovlrøg, og dybt nede under kunde vi skimte Floden, det varede kun ½ Minut, saa maatte vi springe tilbage, og aldrig saa snart var vi i tilbørlig Afstand, saa hørte vi et underjordisk Bulder, og op fra Krateret foer en Søjle af Sten, Ild og Røg : ”Den har Feber i denne Tid, og er af og til i stærk Udbrud”, forklarede Förreren. Naa, godt var det, vi var kommen paa afstand. Nu skulle vi hen og se hvor Lavaen flød. Den flød ud af et Hul i Bjærgets Side, og ned ad Siden som en Bæk, for at se det, maatte vi op paa en Slags Vold, som Lavaen havde dannet, men saa stærk en Varme udviklede den stadig flydende Masse, at vi ikke kunde se deri mere end 1/5 Sekundt, for det sved saa stærkt i Ansigtet, som havde vi stukket Hovedet i et Baal, jeg havde ogsaa set nok i dette Öjeblik, jeg glemmer det aldrig. Som en Erindring vilde jeg tage et Stykke storknet Lava paa Stedet, men det var for varmt jeg brændte mig i Haanden, og maatte smide det, længere nede tog jeg saa et Stykke. Nedstignen gik mere Lystig, for der Löb og sprang vi hele Tiden, og nede ved Foden af Bjærg, maatte vi sætte os og rense vore Støvler, som var fulde af Lava-Aske, og Alfred opdagede da at han havde faaet sine Støvler fuldstændig ødelagt paa Turen. Vi tog med Elektrisk Bane til Neapel, da vi vare dødstrætte. Overnattede i Neapel.

Faktisk kun 3 måneder efter Rasmus var på besøg i Napoli, skete der d. 4.-21. April et voldsomt vulkanudbrud på Vesuv, hvorefter 34.000 mennesker måtte flygte fra de nærliggende områder. Katastrofen kostede 216 menneskers liv.

26. Jan.

Tog med Toget et Stykke mod Nord, og gik saa 20 Km: til vi kom til et Kloster som heder ”Monte Casion”, det ligger paa et Bjærg, som er ca 600 Meter højt. Vi gik derop og bad om Nattelogi. Munkene vare meget flinke og gav os Naade Aftensmad og Logi, vi vare flere Gæster, vi sov i eet Værelse, 3 Danskere, 2 Franskmand, 1 Schwizer og 2 Italener. 20 Km

27. Jan.

Opdagede i Morges, til min Ærgelse, at Rotterne havde ædt et stort Hul i min Rygsæk. Maatte sammen med alle Munkene, gaa til Morgenmesse i Kirken, hvad Præsten sang, forstod jeg ikke, men jeg lagde Mærke til at Kirken var meget smukt udstyret, særlig saa man, sjældne, smukke Marmor og Mosaikarbejde. Da vi gik gav Munkene os hvert et Stykke Brød med paa Vejen, Det var en meget smuk Morgen, over os havde vi den rene, dybe blaa Luft, og Skyerne var under os, saa vi kunde ikke se ned i Dalen.

Dette kloster som Rasmus besøgte, blev stiftet af Benedikt af Nursia, ca. i år 529. Den 15. Januar 1944 blev Klosteret af de Allierede ødelagt af Amerikanske bombefly. Bombardementet skyldtes frygt for, at klosteret blev brugt som udkigspost for Aksemagternes (tyskere) forsvarere. To dage efter bombardementet strømmede tyske faldskærmstropper ind i ruinerne for at forsvare dem. Fra 17. januar til 18. maj blev stillingerne på Gustav-linjen angrebet fire gange af allierede tropper. Disse operationer medførte allierede tab på over 54.000 og 20.000 tyskere.

Paa Vejen mod Nord lagde vi mærke til at alde Bønderne arbejdede i Marken, og det er enda i Januar Maaned. Gik 25 Km, og tog saa med Toget til Rom. 25 Km.

28. Jan.

Rom er en prægtig By, noget ganske andet en Neapel, hvad Renlighed andgaar. Ja nu er jeg naaet Rom, den By hvortil alle Kunstnere kommer for at uddanne sig. Byen med sine flere Hundrede Kirker, sine berømte Kunstsamlinger, og jeg tror ogsaa at det er den By, som har haft størst Betydning i Verdenshistorien den er den næststørste By i Italien med 480.000 Indbyggere. Jeg bor lige ved siden af Peterskirken og Vatikanet paa et Herberg for Pilgrimme. Ja jeg er en nydelig Pilgrim, og skal ogsaa nok gaa i Kirkerne, men kun for at se den prægtige Kunst, som skal findes i dem. I det hele taget gælder det her om at benytte Tiden, for her er meget at se. Var om Formiddagen i "Galleria Moderne" hvor jeg saa en stor og meget værdifuld Samling af moderne Malerier og Skulptur, bla. findes her et meget stort prægtig og berømt Maleri forestillende Kristus for Pilatus. Hele Eftermiddagen har jeg tilbragt i "Forum Romano" d.v.s. Det gamle Rom. Der var noget at se og studere. Paa denne Plads var det at de gamle Romere holdt deres Senatsforsamlinger, her opførte de mægtige Romerske Kejsere den ene Pragtbygning op ad den anden, og herfra regerede de det engang vældige Romerrige, og hvad er der nu tilbage? Ruin ved Ruin, det meste ligger i Gruset, ødelagt dels i Krige og dels af Tidens Tand. Med hvilke underlige Følelser gaar man ikke rundt her paa denne Minderige Plads og bryder Hovedet med sin halvt glemte Verdenshistorie. Før var her, saa at sige, Hjertet i Verden, nu ser man her en Samling gamle Mure, der rager et Par vældige høje Marmorsøjler op, og ved Siden af ligger en væltet, dog hvad man endnu ser er de smukke Ornamentter og Friser som har været indhugget i Marmor - Søjler - Loftet - og Vægge, det er da den ægte og originale Romerske Stil man ser, og sjældent smukt er det. Hele Ruin-Pladsen, er ellers rigtig smukt holdt i Orden, og det koster 1 Lire i Entre dertil, dog de Penge ere godt andvendte, der var saa meget at se, at jeg ikke kan nedskrive det her i Bogen, jeg vil nøjes med at beholde det i Tankerne. Hvad der mest Intereserede mig var en Triumfbue, som blev bygget til Ære for Keiser Titus da han kom hjem efter at have indtaget Jerussalem, samt det mægtige "Colosseum". Dette mægtige Bygnings Værk blev bygget af en Romersk Keiser og indrettede til Blodige Kampe, det kunde paa én Gang rumme 87.000 Tilskuere. I den første Tid var det Gladiator og Vilde Dyr Kamp der forlystede Publikum. Saadan en Forestilling varede altid 100 Dage og kostede som Regel ca : 5000 vilde Dyr og 1000 Gladiatorer Livet. Man kunde ogsaa sætte Seenen under Vand og opføre Søkampe derpaa. Senere hen, blev den, som bekendt brugt som Skueplads for de første Kristnes Martyrdød. Det meste af den vældige Bygning staar endnu. Det er bygget som Amfitheater, en rund Schene, Tilskuerpladserne rundt om, den ene over den anden, og alt under aaben Himmel bla. lægger vi mærke til rummene hvor de vilde Dyr holdes opbevarende før de skulde optræde, ligeledes lægger man endnu mærke til den Keiserlige Loge, jeg havde den Ære, at sidde paa samme Plads, hvor i sin Tid Keiser Nero sad, omgivet af sine Vestalinder og morede sig over de blodige Skuespil.

29. Jan.

Gik om Formiddagen i Peterskirken, som er den mægtigste og flotteste Kirke jeg endnu har set, jeg overværede her Morgenmessen i et lille Sidekapel, det er dog nogle Mærkelige Ceremonier Katolikkerne har, der var en Præst, som først røg hver enkelt af de faa tilstedeværende i Ansigtet med Røgelse, og saa bag efter med et Saberis stænkte os med Vand, og alt maatte vi modtage knælende, jeg og et Par Rejsekammerater var ved at revne af Latter. Ligeledes saa vi et katolsk Bryllup, det var der nu ikke saa stort ved, thi Præsten stod mest med Ryggen vendt mod Brudeparret Messede paa Latinsk, og tog sig engang imellem en Slurk Vin. Var om Eftermiddagen i Vatikanet (Pavens Palads) og saa det Sixtinske Kapel, malet af Micaelangelo og i Rafaels Gallerier, og saa her de Verdensberømte Freskomalerier. Havde om Aftenen en gyselig Mavepine, paa Grund af den uvante tarvelige Mad jeg faar.

30. Jan.

Stövet rundt i en Masse Kirker med prægtige Malerier og Billedhuggerkunst. Var bla. i Panthon, en vældig stor, fulstendig Cirkelrums Kirke, der findes ingen Vinduer i hele Bygningen, alt Lyset kommer fra et stort Hul i Hvælvingen her ligger bla. begravet: Verdensberømte Maler: Rafael og de to sist døde Italienske Konger, jeg skrev der mit Navn i Fremmedebogen ved Kong Umberto II. Grav. Var i "Scala Santa" (d.v.s. Den hellige Trappe) en Kirke som er Bygget for en Trapper som før fantes i Pilatuses Palads i Jerusalem og senere er ført til Rom, efter Katolikkernes sigende har Kristus Blod flydt paa denne Trappe, ja de viser endnu Blodpletterne. Op ad denne Trappe maa man ikke gaa, nej vi maa kravle paa Knæene, og saa skal vi enda bede en Bøn for hvert Trin og kysse Blodpletterne. Naa man ogsaa (tror der skal staa, "Naa man faar ogsaa") 8 Aars Aflade for hvert Trin og der er 28 Trin, saa der kan man godt hente Aflade for 3 Mand. En Landsmand og jeg tog Turen derop paa Knæerne, vi kravlede omkap med et Par Nonner, ellers viste vi ikke hvad for Steder vi skulde kysse.

31. Jan.

Gik om Morgenen tidlig ca : 4 Kilometer uden for Rom, ad en Landevej, Via Appia, andlagt af de gamle Romere længe før Christi Födsel. Lagde bl.a. Mærke til de vældige gamle Mure, omkring Byen, og de mægtige Buer som bar Vandleddningerne til Rom, mange Mile borte fra. Kom ud til Katakomberne, det sted hvor de første Kristne havde deres Begravelser, Kirke og Skjulested mod de romerske Kejsers Forfølgelser. Det kostede ellers 1 Lire i Entre, men vi fik fat i en gammel graaskæget Munk, som talte lit Tysk, og han lovede at vise os om for 25 Ct. Vi, Alfred og mig, fik saa hvert et Tællelys i Haanden. Munken satte et paa en lang Stang, og vi gik saa bag efter ham ned af en lang Trappe, dybt ned under Jorden, i en Labyrint af utallige bælgmørke Gange, med Grave i Væggene, den ene over den anden, stak vi saa Lyset ind i en saadan Grav, kunde vi se 3 a 4 Skelletter, ved Siden af hverandre, somme Steder var der kun en Del Benstöv tilbage. Vi var ogsaa inde i den underjordiske Kirke, der endnu stod som den var, da de Kristne for ca 1800 Aar holdt deres Gudstjenester. Munken fortalte, at her var over 180.000 Kristne, bl.a. 14 Paver, begravede. Var i St Paulus Kirken, hvor nogle af Apostlene Petrus og Paulus Ben ere begravede. Det er en stor og stilfuld Kirke, ikke saa stor som Peterskirken men mere ren i Stilen. Det indvendige bæres af 80 Søjler saa stor at to Mand ikke kan spænde om dem og hver hugget i eet Stykke Granit. Var i Capiciner Klosteret (her mener han Kapucinerordenen) hvor der ogsaa findes Katakomber, i hvilke 5 Værelser ere dekorerede med bare Hovedskaller og Dödningsben, ordnede meget Kunstnerisk, det virkede meget smukt, men uhyggelig.

1. Feb.

Har i Dag skitseret hele Dagen samt studeret lit paa Gadelivet. Hvad der kendetegner Italienerne overalt hvor man kommer, er dog det skrækkelige Dyrplageri man ser. Som de dog pisker de arme Heste og Æsler for deres Vogne har jeg endnu aldrig set Mage til. Söde Pigebörs har de her i Rom, men desværre, de fleste löber om med en fiks lille mørk Overskæg. Mange af de unge Piger her löber rundt i den bekendte romerske Nationaldragt, hvad der ser rigtig nydelig ud.

2. Feb.

I Formiddags sad jeg i en Park og Skitserede, jeg maatte da tænke paa at hjemme havde de maaske baade Frost og Sne, medens de fleste Træer her staar grønne og Solen skinner som i Mai Maaned, dog om Natten fryser det en Smule. Var i Eftermiddag runt og saa en Del, meget smukt dekorerede Kirker. Saa bl.a. Billedhuggeren Michaelangelo's Mesterværk, hans berömt Statue: "Moses".

3. Feb.

Var i Morges paa Peterkirkens Tag og Kuppel, ja helt oppe i Kuglen vi vare 20 Mennesker der oppe i Kuglen paa én Gang, og der var enda Plads nok til 5 endnu. Fra Kuplen havde vi en storartet Udsigt over Rom. Gik om Eftermiddagen i Vatikanet hvor jeg saa de bedste Malerier af Michelangelo og Rafael, og forövrig de bedste Statuer i Verden bl.a. Laokongruppen (Han mener her Laokoongruppen) og Melagrus Statuen, udgravet i det gamle Rom, og gælder for de bedste Kunstværker i Verden. Var ogsaa i St. Ignaz Kirke (det er Sant Ignazio han mener) hvor der er et prægtig Loft, malet af en Jesuitordensbroder, dette Loft var et mægtig Kunstværk i Perspektivtegning. Var ved Garibaldi monumentet hvor der ogsaa var en smuk Udsigt over Byen.

Sant' Ignazio kirke.

4. Feb

Om Morgenen tidlig i Peterskirken og hørte Morgenmessen. Det var smukt at høre, der var et meget fint Orgel og prægtige Sangstemmer i Koret. Var i Capitol Museet (han mener Capitoline Museum), en meget stor og berømt Billedhuggerarbejde Samling, saa bl.a. de berømte Statuer "Capitoliske Venus" (og her mener han den Capitolinske Venus) og "Den dødende Galler". Var i Forum Romano og skitsede, det var ikke tilladt, og jeg blev jaget væk af en Opsynsmand, naa det gjorde mig ikke noget, thi jeg gik blot udenfor Stakittet og satte mig og fortsatte. Nu er mit Ophold i Rom forbi, her er meget at se endnu, og jeg ville gerne blive her, men Pengepungen siger nej. I Morgen rejser jeg til Sienna (han mener her Siena).

5. Feb.

Ösende Regnvejer i Dag, blev paa vejen til Banegaarden, gennemblot til skindet. Tog med Toget til Sienna, körte hele Dagen, og frös som en Hund. Det er dog ogsaa et elendig Banevæsen de har i dette land, 3die Klasses Vogne ere aldrig opvarmede, og de ere saa snavsede at man tör næsten ikke sætte os paa Bænkene, og Gulvene, kan man se bliver aldrig vaskede, læger man en Haand paa den udvendige Side af Vognen, kan man være sikker paa at den bliver Kulsort, og er det Regnvejer, kan man prise sig Lykkelig dersom man har en Paraply og kan holde over sig, thi det er saa utæt at det kan regne ind. Kom först til Siena sent om Aftenen og fandt temmelig hurtig et Herberg.

6. Feb.

Siena er en smuk Malerisk By, og, koriöst nok der findes ikke et eneste Fortov i hele Byen. Den ligger höjt oppe, paa Toppen af et Bjærg. Den har et Raadhus, som har megen Lighed med Raadhuset i Köbenhavn, og en smule Domkirke,

Siena

bygget af lyst, poleret Marmor, og mægtig brede, gule Marmortrapper förer der op til. Indvendig er der forholdsvis ikke saa megen Stads ved Kirken. Gik fra Siena efter Florenz. Egnen er meget smuk, vi gik i lange Cypresser-Alleer, og Pinieskove og morsomt nok, Jorden er ganske rödgul, det er ogsaa herfra man faar den bekendte Farve "Terra de Siena", det er Italiensk, og betyder paa Dansk: Jord fra Siena. Ligeledes faar man her fra Egnen det berømte gule Siena Marmor. Vi gik temmelig langt, og vi saa en Landsby langt borte oppe paa et Bjærg, der ville vi gaa op og söge Nattelogi. Det var blevet daarlig Vejr, det var Regnvejr og blæste stærkt saa regnen piskede os i Ansigtet. Endelig kom vi op til Byen, en rigtig original gammeldags By med Mur omkring og en Byport i hver ende. Vi forhørte os i alle Vertshusene og kunde ikke et eneste Sted overnatte. Den var jo gnaven nok, det var blevet bælgmörkt og ösregnede, og skönt vi var dödstrætte var der ikke andet at göre, end gaa videre ad Landevejen til vi naaede en anden By, eller ogsaa betle Nattelogi ved Privatfolk. Naa vi gik videre. Paa Vejen kom der en Mand med en slags Hjulbör, vi gik hen imod ham, og ville spørge ham tilraads, men han troede utvivlsomt at vi vare Landevejsrövere, thi han lod Köretöjet staa og löb alt hvad han kunde tilbage ad Vejen. Efter en Times Gang kom vi endelig til en By som hed "Tavaranelle", der fandt vi et Værtshus hvor vi kunde overnatte. Værtshuset var noget tarvelig, der var kun et Restaurations Lokale, og det var i Kökkenet. Naa det gjorde ikke noget, vi vare trætte og sultne, og Folkene vare meget flinke imod os, skönt vi jo ikke kunde tale med dem. 42 Km.

7. Feb

Gik fra Tavaranelle til Florenz gennem en vidunderlig smuk Egn, men Vejen gik stadig op og ned ad Bjærgende, saa jeg var meget træt da jeg naaede Florenz, og fandt et Herberg. 33 Km

8. Feb.

Florenz er en meget flot By, med 192.000 Indbyggere. Domkirken er stor og smuk, bygget af lyst, poleret Marmor. Indvendig er der ikke saa megen Stads ved den, med undtagelse af nogle særlig smukke Glasmalerier i Vinduerne. Var oppe paa Micaellancelo Pladsen, som ligger meget höjt, og man har derfra en særlig smuk Udsigt over Byen og Omegnen. Var ogsaa inde at bese Raadhuset som er meget stort og smukt Dekoreret.

9. Feb.

Löber Byen igennem paa Krys og Tværs og ser alle Seværdigheder. Kirkerne her ere smukke, men dog ikke saa flotte som i Rom. Vi har det rigtig hyggelig her, vi ere 4 rejsende Svende, som har lejet os et Værelse sammen, hvor vi sidder om Aftenen, ryger af vore Napolitanerpiber, og diskuterer hvad vi har set i Dagens Löb. Jeg lever nu meget tarvelig, thi min Pengebeholdning er svinden de slemt ind. Jeg lever mest ved tört Bröd og Vand, ja hver Morgen en Kop varm Mælk. Nu i Aften har jeg flottet mig, og köbt et Stykke raat Komave, som jeg med god Appetit spiser til mit törrer Bröd. U, ha. Man kan vende sig til meget.

10. Feb.

Var i Dag i Kirken "St. Crose", eller som det ogsaa kaldes Florenzes Valhalla. Her ligger mange berönte Mænd begravede, bla. Dante, Gallalæi (han mener Galileo) og Michaelangelo. Forövrig er Dagen gaaet med at Skitsere. Man kan mærke man kommer mod Nord, det bliver koldere og koldere.

11. Feb:

Var i Dag i Billedgallerierne "Uffici" og "Pitti". Saa der Malerier af de berömste Malere i Verden, bla. af Rafael, Michaelangelo, Rubens, Tigan, Morillo og Rembrandt, ogsaa af Danskerne Kröyer, Bake og Bloch. Det maa jeg sige. Rom staar som No 1 med sine Skulptursamlinger, men Florenz er den förste med Malerisamlinger. Var i Slotsparken, hvor jeg tilfældigvis saa den Italienske Konge, som er her i Byen paa Besög. Det er et Idiotisk Postvæsen her i Italien, jeg ved at der skalligge et Brev til mig Postrestante, men jeg vil være et Asen, om jeg kan faa det.

Piazzale Michelangelo i Firenze

12. Feb.

Afrejste fra Florenz efter Bologna. Det var meningen at jeg ville gaa, men det var saa stærk Regnvej, at jeg, efter at have gaaet ca 1 Time, tog vidre med Toget. Vi skulle op over Apeniner Bjærgkæden og körte en Tid lang mest igennem Tunneller, jeg er sikker paa vi körte igennem over 20 Tunneller. Da vi kom op i Bjærgende blev Regnvejret til Snevej, og der laa stadig mere og mere Sne. Tilsist omtrent oppe paa det höjeste sted körte Toget fast i Sneen, og vi kunde ikke komme længer. Der sadt vi saa i 5 Timer paa eet Sted, jo den var hyggelig. Vi frös i de kolde Kupeer og sultne vare vi, og Timerne sneglede sig langsom frem for os, medens de ösede Sneen væk, det kan nok være vi vare smaagnavne. Naa endelig kom vi til Bologna Kl 10 om Aftenen, eller rettere Kl. 22, thi her i Italien gaar Urene til 24. Vi fandt hurtig et Herberg, hvor det gör godt at faa de stivfrosne Lemmer töet.

13. Feb.

Bologna er en fin By, med 118.000 Indbyggere. Hvad der særlig kendetegner Byen, er at alle Fortovene er under Tag, det vil sige at Husene er bygget ud over Gaden, og Facaden hviler paa Söjler som staar ved Kanten af Körebanen, og alle Fortovene bliver paa den Maade Buegange. I den By behöver man ingen Paraply, om ogsaa det regner, man kan gaa hele Byen igennem under Tag. Der findes her i Byen to skæve Taarne som ere temmelig höje, de hælder til hver sin Side, om de er bygget Skæve, eller de er sunken ved jeg ikke, men baade vind og skæve er de.

De skæve tårne i Bologna

Jeg maa i Dag se at komme til Milano, jeg var gerne bleve her endnu en Dag, men jeg har næsten ingen Penge, ikke engang nok til Billetten til Milano, men maa laane af Alfred. I Milano vil jeg se at faa Arbejde paa Verdensudstillingen. Var pokkers gerne rejst til Venedig, men uden Penge, nej den gaar ikke, knusende ærgerlig derover. Tog om Middagen med Toget, ankom om Aftenen til Milano, her ser den ikke hyggelig ud, alt ligger i Sne og Taage.

14. Feb.

Har i Dag været i Domkirken, paa Kirkegaarden, hvor der findes mange flotte Gravmunementer, og paa Udstillingspladsen. Udstillingen bliver baade stor og flot, jeg lagde Mærke til mange smukke men kun halvfærdige Bygninger, alle blevet opført af Brædder, og derefter klinede over med et Gibslag, og Stukkatörarbejde, og i dette Fag er Italienerne Mestre. Jeg har søgt Arbejde, men her er ikke noget at lave, för om 2-3 Uger.

Verdensudstillingen i Milano 1906

Jeg var oppe ved den danske Konsul og slog ham för 2 Lire. Ja den er god, nu har Alfred og jeg saa mange Penge tilsammen, at vi kan betale vort Nattelogi og Morgenkaffe og saa ere vi helt blanke. I Morgen maa vi saa paa Landevejen, efter den Schweiziske Grænse. Ha, ha, ja den er god, nu hedder det "Gaa paa Landevejen ud, slaa Fægt". Naa det gör ikke noget Humöret er bedre nu end nogen Sinde för.

15. Feb.

Gik fra Milano efter Como. Det var tung Vej og Taage. Vi blev sultne og gik ind i en Gaard og bad om et Stykke Bröd. Vi kunde ikke sige andet end: "Pan Signor" Bröd Herre. Naa der blev vi jaget ud. Vi gik endnu et Par Timer, saa blev vi meget sultne, og prøvede et andet Sted. Der fik vi saa en gammel tör Brödskorpe, den gnaskede vi saa i os. Vand var der nok af i Bægge og Vandrender ved Vejen. Hvorledes vi faar Aftensmad og Nattelogi ved jeg ikke, det kan jeg fortælle i Morgen. 42 Km.

16. Feb.

Jeg sov dog under Tag i Nat, og fik ogsaa et Stykke Brød til Aftensmad, saa der havde jo ingen Nöd Overhovedet, naar man er sultne og ikke har andet, saa smaget tört Brød helt godt. Vi var förstinde hos en Bondemand, og bad om et Stykke Brød og tilladelse til at sove i Stalden. Brödet gav han os, men Nattelögi ville han ikke give. Naa det var blevet mörkt og saa gik vi hen og bræggede ind i en slags Lade, der sov vi prægtig til om Morgenens da vi vaagnede ved, at en Mand kom ind. Vi sprang op og Fanden tager ved os, hen ad Landevejen. Manden löb efter os men vi löb stærkest. Morgenkaffen drak vi af en Vandrende, Brödet havde en Mand som boede lige ved Grænsen givet os. Ja vi var et Par söele Sjæle, da vi gik ind i Sveiz, ikke en röd i Lommen, og Alfred stak Tærne ud af Stövlerne, dog i Lugano, venter han baade Sko og Penge hjemmefra. Efter en smuk Spaseretur langs med Lugano Sö, kom vi til Lugano til Middag. Vi gik först paa Posthuset, hvor der laa 15 Frank til hver og et Par Stövler til Alfred. Derefter gik vi i en Restauration, hvor vi fik noget at spise, og lagde vore Rygsække. Vi gik derefter ud at bese Byen, vi vare ikke gaaet ret langt för der kom en Politibetjent og sagde paa daarlig Tysk at vi skulle gaa med, vi maatte da gaa med paa Stationen imellem to Betjente, vi vare jo anholte. Folk paa Gaden gloede efter os som vare vi et Par Störforbrydere. Paa Stationen gjorde de forelöbig ikke andet ved os end satte os i Bötten efter at have taget alt hvad vi havde i Lommerne. I Aresten lavede vi en farlig Fest, vi raabte hele Tiden paa noget at drikke, de kom med Vand, dog vi gjorde Vrövl, vi vilde have Vin. Da vi saa ikke maatte faa det sang vi af Fulde Hals. Ud paa Aftenen kom vi i Forhör, og blev visiteret lige til Skjorten. Vore Papire vare i god Orden, vi havde Penge paa Lommen, og vi havde ingen Forbrydelse begaaet. Saa de lod os gaa med mange Undskyldninger. Paa min Forespörgsel om hvorfor jeg var blevet Anholdt, sagde de at jeg var mistænkt for et begaaet Kirketyveri. Naa jeg gjorde ogsaa et rigtig Röverindtryk, jeg var nemlig ikke bleven barberet i 4 Uger. Godt var det at min Revolver laa i min Rygsæk, ellers havde jeg faaet et farlig Vrövl for den. Da jeg kom tilbage til Restaurationen hvor jeg skulde overnatte, traf jeg en Landsmand: Arnold Herz, han gav en bedre Aftensmad og Vin i lange Baner. Vi havde det rigtig Gemytlig oven paa Bötte-Turen.

En "Kneipe" i Lugano.

17. Feb.

Tog med Toget til Götsenen, den förste Station efter Godthardtunnellen, gik til Altdorf. Der laa megen Sne, mange Steder over en halv Meter. Jeg lagde undervejs meget Mærke til hvorledes Godthardtsbanen var bygget, og jeg maa sige at det var et Viunder (sikkert Vidunder) af Ingeniörkunst. Banen stiger paa en længde af 16 Kilometer over 700 Meter. Somme Steder kan man se Banelinien 3 Gange over hverandre. Man ser aldrig den ganske Længde paa Banelinien, overalt löber den hugget ind i Bjærgvæggene, over en Vældig Bro, og tilsist ind i en Tunnel. For at komme opad löber Banen, dybt nede, ind i Bjærget, og köre saa derinde rundt i Sneglegang, indtil den kommer ud over 100 Meter oppe. Toget kommer paa farten inde i Bjærget, ikke længere frem, men blot meget höjere op. Dette Baneandlæg maa have kostet Milioner at bygge. 30 Km.

18. Feb.

Gik gennem Axenstrasse til Brunnen i meget smukt Vejr. Tog med Damperen op ad Vierwaldstettersöen. Omgivelserne vare meget smukke og romantiske, höje snedækte Bjærge, som flere Steder gaar omtrent laadret ned i Söen. Kom til Luzern, hvor jeg traf sammen med flere gamle Venner fra Danmark. Var omme at se Löven, som var hugget ind i selve Klippevæggen af den Danske Billedhugger Torvaldsen. Kom hertil uden en Centim i Lommen men fik min Understöttelse i Skandnavisk Forening og 1½ Fr det hjalp lidt. I Morgen gaar det vidre til Stäfa og saa gaar det igen lös med Arbejde, nu har jeg ogsaa gaaet ledig i 8 Uger.

19. Feb.

Fy Faen! Sengene i Herberget var fulde af Lus. Naa jeg tror jeg slap helskindet fra Selskabet, da jeg her, som overalt paa hele Turen, har taget Skjorten af, för jeg gik i Seng. Jeg havde ikke flere Penge end til Morgenkaffen og saa 40 Rappen for at blive færgen over Zürich Sö, saa vi maatte fægte os frem paa det siste. Vejen var tung af Sne, men nu var det jo siste Dag vi löb, og det gjorde Sindet let. Vi sidder nu i Wadenswil, og kan se Stäfa paa den anden Side Söen, vi kom 2 ½ Time for tidlig til Damperen. Vi sidder og gnaver i hvert et Stykke tört Brød, som vi lige har fægtet ved en Bager. Naa nu er vi endelig naaet Stäta igen. Mesters var meget glade over at vi var kommet levende og raske hjem. Det skal nu göre godt hver dag at faa ordentlig Mad, en god Seng og Arbejde. 46 Km.

Saa er altsaa min Italienertur til Ende, den havde varet i 46 Dage og havde kostet mig 180 Fr. Jeg har döjet mange Strabasser paa Turen, men fortryder den dog ikke, thi hvad jeg der har set, glemmer jeg aldrig.

R. P. Hansen

Har man Ungdomskræfter,
Er en muntert Fyr.
Higer Tanken efter
Livets Eventyr.
Hele Verden er en aaben Vej, hvorpaa
vi skal vandre fremad – og forgaa.

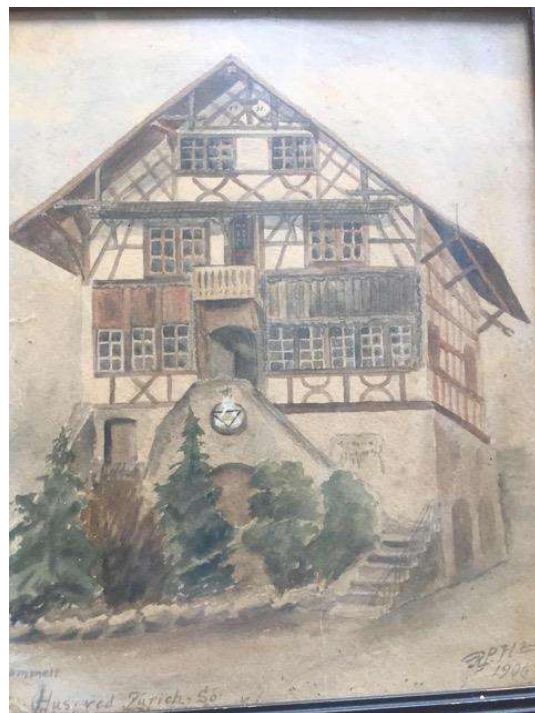
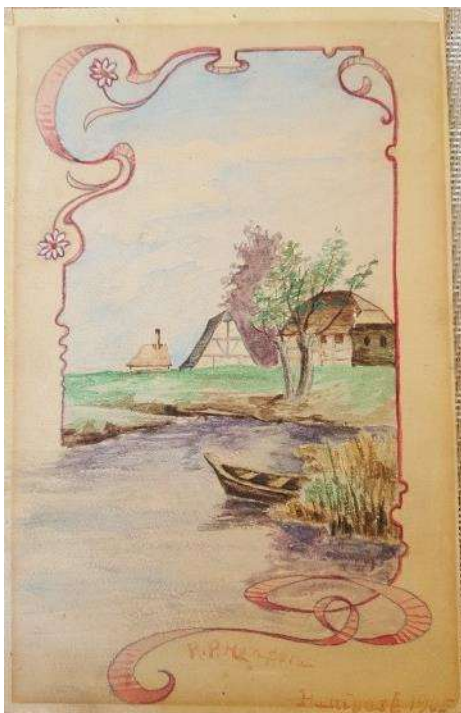
R.P.Hansen

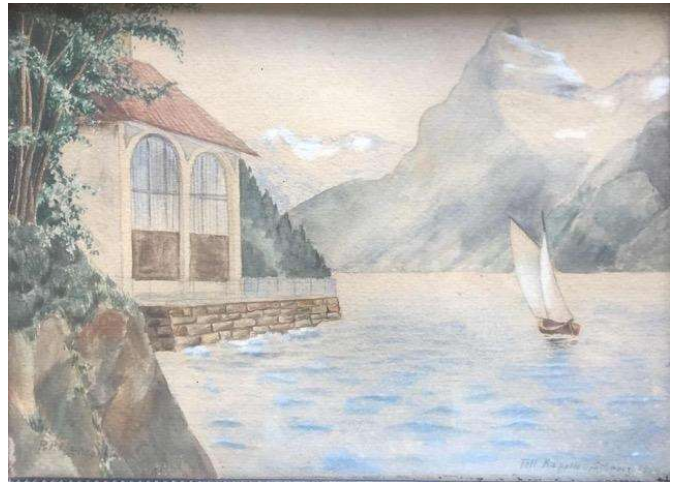
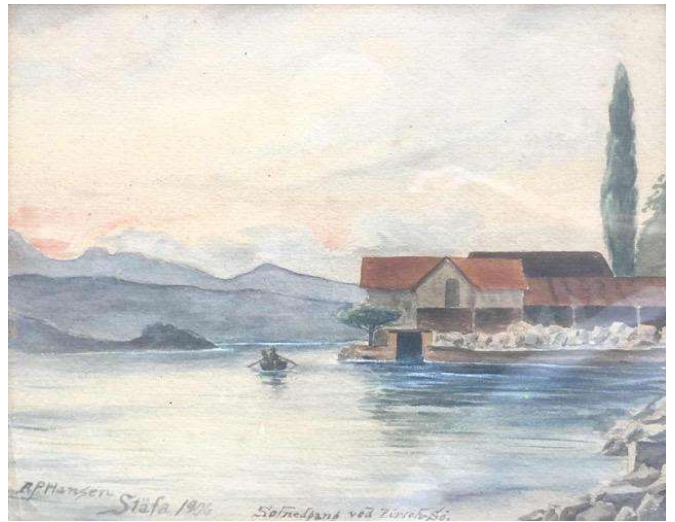
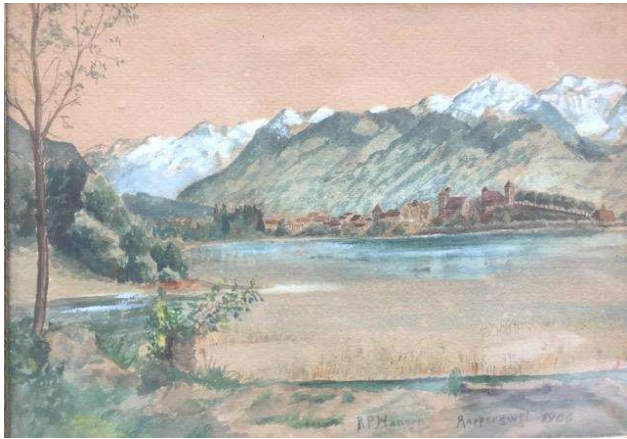
Pittore

Da Danimarca

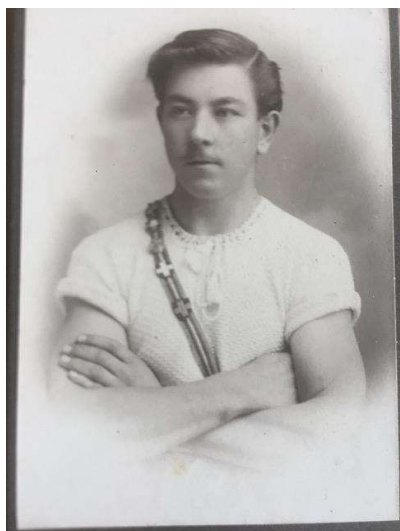
Har du ej Mönten, ja saa er det skidt.
Dog Du skal bare fortære
Værten gir gerne den glade kredit
Og glad maa en Haandværksvend være.

Nogle af Rasmuses Aqvarelle på sin rejse gennem Tyskland, Sweitz ig Italien.

Venner i Schweiz.

Rasmuses sten og lava han havde med hjem fra Italien.

Rasmuses stok som han havde med sig gennem hele sin rejse fra Danmark og tilbage.

Postkort fra Rasmus til sin søster Anna og svoger Josef i Canada.

